

Freedom Hospital #2

De titel van de tentoonstelling is ontleend aan een stripboek van de Syrische kunstenaar/filmer Hamid Sulaiman. Freedom Hospital is het verhaal over een clandestien ziekenhuis, opgericht door een vredesactiviste in Syrië tijdens de burgeroorlog, die begon in 2012 en nog steeds voortduurt. Het boek is een pleidooi voor pacifisme: daar in het ziekenhuis wordt iedereen geholpen en verzorgd. Daar eindigt de oorlog.

Paula Rego,

The Keeper, 2000/2001

Paula Rego (1935-2022) ging als 17-jarige op initiatief van haar vader, samen met hem van Portugal naar London om daar aan de kunstacademie te studeren. De achterstelling van vrouwen maatschappelijk, maar ook aan de kunstacademie was een normaliteit. Voor vele vrouwen was het in die tijd gebruikelijk om vaak meerdere keren een illegale abortus te hebben. Zij vertelt over deze thematiek in haar werk in de film *Secrets and Stories* gemaakt door haar zoon in 2017.

Het werk, *the Keeper* is een scene uit *Jane Eyre*, de biografie van Charlotte Brönte, gepubliceerd in 1847; hierin zitten Bertha, de vrouw van de eigenaar van de kostschool en haar gouvernante Grace Poole boven op zolder, waar Bertha min of meer opgesloten woont. Jane Eyre zelf zit op haar knieën op afstand naar hen te kijken. Bertha is gestoord en wordt door de gouvernante verzorgd en bewaakt. In het verhaal van Jane Eyre zal Bertha de kostschool later in brand steken.

De serie Jane Eyre komt 2 jaar na de *Abortus* serie (1998, bestaande 10 pastels), waarin vrouwen die abortus gepleegd hebben afgebeeld zijn. Deze serie heeft een beslissende rol gespeeld bij de legalisering van abortus in Portugal.

In 2009 opende het Casa das historias Paula Rego in Cascais, Portugal

Anke Doberauer,

Uit de serie 27 Rosen, 1987

Anke Doberauer schilderde deze serie van 27 rozen toen zij op de kunst academie in Braunschweig studente was. De voorstelling is zonder context, geïsoleerd, in een leegte. De achtergrond is een kleur en de kleur is een stemming. De roos wordt later een mannenportret, een mannelijke pin-up.

Zij verhuisde in 1994 naar Marseille voor het licht en de kleuren, die het hart vormen van haar werk. Vanaf 2003 geeft zij les aan de kunstacademie in München.

Suchan Kinoshita

Clock, 2007

Suchan Kinoshita studeerde in jaren tachtig muziek aan de Hochschule für Musik und Tanz in Keulen. Ze kreeg er les van de hedendaags componist Maurizio Fagel.

In 2007 maakte zij een serie glazen zandlopers van verschillende grootte en vorm, gevuld met verschillende vloeistoffen zoals babyshampoo, caramel likeur, inkt, honing en lijfolie. Haar werk is tijd, geluid en beweging gerelateerd. Suchan Kinsohita geeft les aan de Kunstacademie in Munster

Pawel Podolak

Wald (detail aus Fallenergie) 2008

Als in 1990 Adobe komt met het beeldbewerkingsprogramma, Photoshop, begint voor Pawel Podolak een wereld van mogelijkheden tot beeldmanipulatie. Als politiek bewuste kunststudent verbleef hij enkele dagen verkleed als soldaat in een bos bij Munster tot hij opgepakt werd door de politie. Hetzelfde bos is de lokatie van de twee mensen op de foto, een Digital Print. Voor hem is beeldmanipulatie een vorm van politiek actionisme.

Yasumasa Morimura

Dancing Monster (Frankenstein) 1991

Yasumasa Morimura maakt foto's, films en performances. De westerse blik op Japan is essentieel en een terugkerend thema. In zijn werk hij neemt de rol aan van bekende Westerse figuren: via een gespeelde identificatie met figuren uit de westerse kunstgeschiedenis, nationale geschiedenissen en populaire figuren uit de massamedia. Zijn werk toont op intieme wijze de mogelijkheid om een andere identiteit aan te nemen. Het hier getoonde werk is een werkblad uit een fotosessie waarin hij Frankenstein naspeelt.

Piet Dirkx

Fine Fleur 2002

Piet Dirkx is een Nederlandse schilder van kleuren, vormen en stemmingen. De woorden die zich hiermee mengen lezen als aangewaaid flarden van gesprekken, citaten uit oude bibliotheken of gewoon herinnerd van wat iemand heeft gezegd. Het werk heeft een hoge Borgess kwaliteit, waarin verschillende verhalen samenkomen en op een onverwachte en raadselachtige manier herinneringen oproepen. Ontwarring is onmogelijk.

Piet Dirkx was docent aan de Academie Sint Joost Breda

Pieter Jennes

Zonder titel 2018

Pieter Jennes is een jonge Belgische kunstenaar geïnspireerd door film én de buurt waar hij woont, in Antwerpen. Het dagelijkse werkt altijd vervreemdend, alsof de buitenstaander tegelijk de deelnemer is. Verhalen verlopen niet vloeiend zoals in de collage de samengevoegde delen op elkaar botsen.

In dit portret wordt iets verteld over een gezicht, waarbij voorwerpen gebruikt zijn als penseel: in dit geval de onderkant van een kopje voor de wang en Cheetos voor de haren. Het schilderij is een werkplek, waar iets gemaakt wordt met wat voor handen is.

Noritoshi Hirakawa

Yuriko and Caity 2012

Noritoshi Hirakawa is een Japanse socioloog-kunstenaar, vooral bezig met de taboes in de Japanse maatschappij. Hij leeft sinds 1993 in New York en heeft na de Fukushima kernramp van 2011 de *This is the Day Foundation* opgericht voor de steun aan kinderen uit het getroffen gebied.

De foto toont moeder en dochter in het zwembad, als een eenheid samen. Hun intimiteit wordt eigenlijk verstoord door de voyeuristische blik van de fotograaf, waarop zij echter anticiperen. Moeder en dochter incorporeren de starende blik die hen van buitenaf vangt.

Katsushika Hokusai

schetsblad 1823

Hokusai (1760-1849) was een Japanse manga tekenaar met een grote studio in Tokyo waar later ook zijn dochter werkte. Hij maakte vooral houtsnede prenten, bekend als *ukiyo-e*. De dochter is de maakster, zo bleek recent, van de '*Grote golf bij Kanagawa*' (1830-31), bestaande uit 36 gezichten op de berg Fuji. Het perspectief in dit werk wordt gezien als de invloed van de Westerse kunst en aan haar toegeschreven.

Het was de Parijse graficus Felix Braquemond, die het werk van Hokusai in 1856 toevallig zag op het inpakpapier van Japans porselein. Hij achterhaalde wie het gemaakt had en toonde hij het aan Manet. De interesse voor de Japanse cultuur kon opbloeien en kreeg een sterke impuls op de wereldtentoonstelling van 1867 te Parijs.

Dit zijn twee bladen uit zijn archief met schetsen van mensen op straat, die hij kon gebruiken voor de grotere houtsnede prenten.

Norbert Schwontkowski

Denkmal in Holland 2008

Norbert Schwontkowski (1949-2013) was een Duitse kunstenaar uit Bremen, hij bezocht het kloosterinternaat samen met Andreas Slominski. Hij werd later beïnvloed door het zen boeddhisme, waarmee hij in aanraking kwam op zijn reizen naar Azië tussen 1970-1980. Zijn landschappen zijn psychologische landschappen, leegte en verlatenheid, waar het dag noch nacht is, in een gereduceerd kleurpalet. Hij sprak zelf van 'ein atmosphärisches Feld' met vluchtige motieven. Hij gebruikte hand-gemalen pigmenten waarin verscheidene materialen gemengd werden om de textuur van de ondergrond te bepalen.

Het werk *Denkmal in Holland* is zo een atmosferisch landschap, met een haast zwevend monument omringd door kleine vluchtige figuren en doodskisten. Het monument doet denken aan de sculptuur van Henk Visch *Noch Einmal* met dit verschil dat de voet niet plat en staand is, maar op de tenen klaar om voort te gaan. Op de achterkant staat Für Henk. Henk en Norbert hadden in 2008 een duo tentoonstelling *When kings were kings*.

Jewyo Rhii

Silver Time Drawing 2017

Jewyo Rhii is een Koreaanse kunstenaar uit Seoul en haar grote project was het geheel zelfgemaakte interieur van haar appartement in Seoul, te verplaatsen naar musea in Europa

en de US. De interieurstukken waren o.a., een typemachine, een deur, een hekwerk, een kom met een ijsblok, een vloer en tekeningen. Deze werden in Frankfurt, Eindhoven, London en New York aangevuld met andere objecten, zoals een diamachine en een boekenkast, soms ingepakt, soms ook aangepast. De kunstenaar op doorreis, de ene plaats vervangend voor de andere, objecten achterlatend en weer opnieuw opgebouwd elders.

De *Silver Time Drawing* is een offset plaat, gevonden op straat in London waar omheen een smal aluminium lijstje vastgemaakt is. Het is uit de tentoonstelling in London. Kenmerkend voor haar objecten is, dat zichtbaar is hoe zij gemaakt zijn, alle handelingen zijn zichtbaar en herleidbaar. De handeling is het werk en de handen laten zo een denken zien, dat tot het kunstwerk heeft geleid. De offset plaat is donker, wel belicht maar zonder beeld alleen een drager, er verschijnt geen beeld of anders gezegd, het beeld moet nog komen.

Clara Spilliaert

untitled 2017

Clara Spilliaert is van Japans-Belgische afkomst en heeft tot haar 16de in Japan gewoond. Verhuist naar Gent in 2009, daar werkte zij veel samen met haar zuster, die filmer is en maakte zij over een periode van 7 jaar intieme dagboeken. Uit deze intieme dagboek tekeningen is een selectie gemaakt van 240 tekeningen voor een publicatie in 2022, getiteld *Sekirara* (naaktheid) met een tekst van Delphine Lecompte.

De twee tekeningen zijn onderdeel van de dagboek tekeningen: een hand, een tent, een gezicht, een wasbak en een vagina. Alles in een los verband, samen te voegen tot een verhaal of los te laten staan als details. Twee dagen uit het leven van Clara Spilliaert.

Renée van Trier

12000 potraits 20000 prompts 2023

Dit videowerk is op een op AI gebaseerde aaneenschakeling van kinderportretten op basis van haar eigen gezicht die na elke 40 seconden langzaam vervormend overvloeien waardoor er een nieuwe mishandeld kind verschijnt. Het is een aanklacht niet tegen beeldmanipulatie, maar tegen de manipulatie en het misbruik van kinderen die op onder andere op TIK TOK filmpjes aangeboden en gepresenteerd, schaamteloos een publiek goed worden. De video breekt het taboe van het onaantastbaar ouderlijk gezag waarmee de volwassene kan roepen 'I want the best for my children' zonder daarop aangesproken te worden. Een tijdsdocument.

Renée van Trier maakt videowerk en performances en dit werk was onderdeel van de performance 'Humble' uitgevoerd in het Depont museum in Tilburg in 2023.